

**Справа «Бізотто проти Греції»
(Bizzotto v. Greece)
22126/93**

У рішенні, ухваленому 15 листопада 1996 року у справі «Бізотто проти Греції», Суд постановив, що:

- не було порушення ч. 1 ст. 5 Конвенції щодо поміщення заявника до звичайної тюрми, а не до тюрми з відповідними медичними засобами, як було наказано судами.

Обставини справи

Карло Бізотто, громадянин Італії, народився 1949 року і проживав у м. Кастелнуово (Італія). Його було заарештовано 4 березня 1990 року в аеропорту м. Афіни з 3,5 кг коноплі та взято під варту до закінчення судового розгляду.

6 травня 1991 року Афінський апеляційний суд, засідаючи як суд з кримінальних справ у складі трьох суддів, визнав пана Бізотто наркоманом згідно з розділом 13 Акта про запобігання транспортуванню наркотиків, а також довів, що він був наркоперевізником, і засудив його до восьми років позбавлення волі та штрафу в розмірі 2 000 000 драхм. Суд також, відповідно до розділу 14 вищезгаданого Акта, наказав помістити підсудного у спеціальний лікувальний заклад.

22 жовтня 1992 року Афінський апеляційний суд у складі п'яти суддів підтвердив попередній вирок, але зменшив строк позбавлення волі до шести років і суму штрафу до 1 000 000 драхм. Не дивлячись на це, заявник так і не був поміщений у спеціальний заклад для лікування від наркотичної залежності та відбував свій строк у звичайній тюрмі.

Відповідно, 3 та 27 лютого 1992 року Суд з кримінальних справ м. Патрас відхилив два прохання заявника про помилування, обґрунтовуючи це тим, що він ще має наркотичну залежність, незважаючи на курс лікування, який він пройшов у тюрмі. Третє прохання, яке мало як додаток довідки лікарів про те, що п. Бізотто виліковано від наркотичної залежності, було також відхилено 27 травня 1992 року. 11 лютого 1994 року заявник, який вже відбув дві третини призначеного йому строку ув'язнення (4 роки та 14 днів), був звільнений відділом із питань обвинувачення при суді першої інстанції м. Патрас.

Зміст рішення Суду

Уряд вказав, що до п. Бізотто не були застосовані заходи, передбачені ст. 565 Кримінально-процесуального кодексу про вимоги, за яких його вирок повинен був бути виконаний. Суд зазначив, що відповідні дії не були б ефективними за таких обставин справи. При засудженні заявника Афінський апеляційний суд як суд першої інстанції також наказав помістити заявника у відповідний заклад для лікування від наркотичної залежності. Однак, як стверджує уряд, закладу такого типу в даний час у Греції не існує. З цієї причини виконання таких приписів не є можливим. Отже, заперечення заявника повинні бути відхилені.

Уряд вказав, що відлік часу почався від 6 травня 1991 року – дати прийняття рішення апеляційним судом як першою інстанцією.

Суд зазначив, що пан Бізотто розпочав оскарження від моменту засудження його Афінським апеляційним судом як судом першої інстанції та продовжував це робити аж до звільнення 11 лютого 1994 року. Його позов був спрямований проти способу, у який здійснювалося судочинство. Протягом цього періоду він подав чотири прохання про дострокове звільнення. Поданням заяви до Комісії від 15 червня 1992 року (через кілька днів після відхилення його третього прохання) заявник задовольнив вимоги ст. 26 Конвенції. З цієї причини заперечення уряду повинні бути відхилені.

Суд постановив, що «затримання» заявника було наслідком його ув'язнення як

перевізника наркотиків. Афіньський апеляційний суд як суд першої інстанції охарактеризував його як «частково небезпечного» та виніс йому вирок за наказом №1729/1987 і засудив до 8 років позбавлення волі за «купівлю», «транспортування», «ввіз» та «володіння» 3,5 кг коноплі. Афіньський апеляційний суду складі п'яти суддів, навіть якщо він і зменшив строк ув'язнення до 6 років, підтвердив висновки суду першої інстанції. Фактично справа була передана в іншу інстанцію тільки для остаточного призначення покарання. Те саме рішення суду про те, що заявник був наркоманом, і рішення помістити його в тюрму з відповідним медичним спрямуванням ні в якому разі не виражало і не обґрунтовувало «затримання». Тобто в цій справі оспорується тільки пункт (а) ч. 1 ст. 5 Конвенції.

Суд, звичайно, визнав гуманістичну природу положень закону № 1729/1987, який за своїм призначенням був виправним і який, як стверджував заявник, не був дотриманий органами, а саме: у частині положень розділу 14 (де передбачено заснування тюрем зі спеціальними медичними засобами) і розділу 23 (де передбачено, що за певних обставин засуджені, які є наркоманами, мають право на дострокове звільнення). Однак Суд зазначив, що в даний час, тобто через п'ять років від того часу, як цей закон було застосовано до заявника, ці положення залишилися нездійсненими, як і стверджував уряд.

Виходячи з цих фактів, Суд ухвалив рішення, що утримання заявника в звичайній тюрмі в м. Патрас не порушувало вимог пункту (а) ч.1 ст. 5 Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України О. О. Бекетовим, Р. М. Москалем, Н. П. Ничай, М. Ю. Пришляк, Т. І. Пашуком, М. Б. Рісним, А.-М. Я. Хом'як.